

In de zaak 25-60:

Leda de Bruyn, echtgenote van Giorgio Cerioni,

bijgestaan door en ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. F. Probst, advocaat te Luxemburg, Avenue de la Liberté 26, Luxemburg,

Verzoekster

tegen

Het Europese Parlement,

vertegenwoordigd door J. Fayaud, hoofd van de personeelsdienst van het Europese Parlement, als gemachtigde, bijgestaan door mr. J. Coutard, advocaat bij de Conseil d'Etat en de Cour de Cassation te Parijs, ten deze domicilie gekozen hebbende te zijnen kantore, rue Beaumont 19 a, Luxemburg,

Verweerder

betreffende een beroep tot

- nietigverklaring van de ontslagbeschikking dd. 3 juli 1959,
- betaling van een vergoeding wegens ontslag,
- betaling van de installatievergoeding,
- betaling van schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE, EERSTE KAMER,

samengesteld als volgt:

O. Riese, *Kamerpresident*,
L. Delvaux en R. Rossi (*Rechter-Rapporteur*), *Rechters*,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

„Het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

Zich bevoegd te verklaren, van de zaak kennis te nemen;

Het Europese Parlement te bevelen de twee hierboven omschreven stukken over te leggen;

Het beroep gegrond te verklaren, mitsdien de ontslagbeschikking dd. 3 juli 1959 nietig te verklaren en het Parlement te veroordelen, aan *verzoekster* te betalen:

- 1) een bedrag ad B.fr. 60.000 ter zake van onstoffelijke schade;
- 2) een vergoeding wegens ontslag gelijk aan de bezoldiging berekend over een periode van drie maanden;
- 3) de installatievergoeding, berekend volgens de gebruikelijke maatstaven; Voorts verweerder in de kosten te veroordelen”;

Overwegende dat *verweerder* concludeert dat het den Hove behage:

„Akte te verlenen van het feit, dat het Europese Parlement ingevolge artikel 32 paragraaf 2 van het Reglement van het Hof domicilie heeft gekozen te zijnen kantore te Luxemburg, Rue Beaumont 19 a;

Akte te verlenen van het feit, dat het Europese Parlement zich ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep aan het oordeel van het Hof van Justitie refereert;

Het beroep te verwerpen met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de kosten”;

II – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Verzoekster is op grond van een aanstellingsbrief dd. 11 maart 1959 bij het Europese Parlement in dienst getreden als steno-typiste

bij de vertaaldienst. De aanstelling vond plaats op grond van het zgn. „stelsel van Brussel”.

Op 3 juli 1959 werd door het Parlement aan verzoekster de dienstbetrekking opgezegd in een brief van de volgende inhoud:

„Madame,

Conformément aux dispositions contenues dans la lettre d'engagement qui vous lie au Secrétariat de l'Assemblée Parlementaire Européenne, j'ai le regret de vous donner, par la présente, le préavis de résiliation d'un mois.

Votre engagement cessera donc le 3 août 1959, au soir.

Veuillez agréer”.

Bij brief van 14 juli 1959 richtte betrokkene zich tot de Secretaris-Generaal met het verzoek, hetzij het ontslag in te trekken, hetzij een schadevergoeding uit te keren gelijk aan de bezoldiging berekend over een periode van twee maanden – zulks voor het geval haar arbeidsovereenkomst van privaatrechtelijke aard mocht worden geacht – en maakte zij haar bedoeling kenbaar, overeenkomstig de artikelen 246, lid 3, van het Verdrag E.E.G. en 214, lid 3, van het Verdrag E.G.A. de nietigheid van de overeenkomst in te roepen, voor zover deze van publiekrechtelijke aard zou worden geacht. Voorts vroeg zij om uitkering van de installatievergoeding op grond van haar contract.

Deze brief is onbeantwoord gebleven. Verweerder verklaart dit stilzwijgen door te stellen dat hij had besloten het antwoord op deze brief uit te stellen tot de afloop van de procedure voor de Rechtbank van arbitrage en vervolgens totdat verzoekster zou hebben bepaald, welke procedure zij wenste te volgen.

Op 25 juli 1959 diende verzoekster bij de „Rechtbank van arbitrage voor geschillen tussen werkgevers en werknemers in het kanton van en te Luxemburg” een rekest in tot vernietiging van het ontslag en tot uitkering van een bedrag ad Lux.fr. 8.000 ter zake van verschillende vergoedingen.

Op 22 januari 1960 besliste de Rechtbank van arbitrage, dat het litigieuze contract van publiekrechtelijke aard was en verklaarde

zij zich onbevoegd, onder verwijzing van partijen naar het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Op 28 maart 1961 diende verzoekster het onderhavige beroep in.

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1) *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

Verweerder werpt geen exceptie op tegen de bevoegdheid van het Hof van Justitie, in de onderhavige zaak recht te doen, welke bevoegdheid verzoekster afleidt uit het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 43, 45 en 48-59.

Hij wijst er evenwel op, dat het vonnis van de Rechtbank van arbitrage voor geschillen tussen werkgevers en werknemers in het kanton Luxemburg op 22 januari 1960 is geweest en dat verzoekster eerst op 7 december 1960 een verzoek om kosteloze rechtsbijstand tot het Hof van Justitie heeft gericht. Naar zijn mening bestaat derhalve grond voor de stelling, dat het verzoekschrift tardief is ingediend.

Ter verklaring van het feit dat zij niet de gewenste snelheid heeft betracht om de verschillende stukken bijeen te brengen welke benodigd waren voor het verkrijgen van de kosteloze rechtsbijstand wijst *verzoekster* op de zorgen en moeilijkheden die voor haar uit de ontslagbeschikking zijn voortgevloeid. Voorts voert zij aan dat de inhoud van de zgn. „contracten van Brussel” uiterst fragmentarisch is, dat bij wijze van spreken iedere regeling ontbreekt en dat op het huidige tijdstip geen rechtsvoorschriften bestaan tot vaststelling van de termijnen voor het aanhangig maken van geschillen in personeelszaken.

Zowel *verweerder* als verzoekster refereren zich ter zake aan het oordeel van het Hof.

2) *TEN PRINCIPALE*

Verzoekster is van mening dat, volgens de rechtspraak van het Hof in de gevoegde zaken 43, 45 en 48-59, het litigieuze arbeidscontract als van publiekrechtelijke aard moet worden beschouwd en dat door de ontslagbeschikking, waarbij dit contract is opgezegd, algemene rechtsbeginselen inzake de beëindiging van arbeidsovereenkomsten en de betaling van de daaruit voortvloeiende vergoedingen worden geschonden. Bedoelde beschikking, aldus *verzoekster*,

- A) is niet met redenen omkleed,
- B) bevat een opzegtermijn welke kennelijk te kort is,
- C) berust op een willekeurige en ongemotiveerde beoordeling van de tijdens de proeftijd door haar verrichte werkzaamheden.

A) Ten aanzien van de eerste grief voert *verzoekster* aan, dat de litigieuze beschikking zich beperkt tot de mededeling dat de administratie de arbeidsovereenkomst wenste te beëindigen, doch geen opgaaf van redenen bevatte, en dat deze omstandigheid tot gevolg heeft dat bedoelde beschikking ongeldig is volgens de rechtspraak van het Hof in de gevoegde zaken 43, 45 en 48-59.

Indien de Instellingen zouden worden vrijgelaten om de arbeidsverhouding met hun ambtenaren zonder opgaaf van redenen te beëindigen, zou de deur worden opengezet voor allerlei misbruiken en zouden de ambtenaren aan de meest volledige willekeur worden blootgesteld. Het bewijs van het voorgaande — aldus vervolgt *verzoekster* — wordt geleverd door de ten processe overgelegde nota's van 29 juni en 3 juli 1959, waarvan de eerste een „algemene beoordeling” van de ambtelijke kwaliteiten van *verzoekster* bevat.

Verzoekster stelt dan, dat het ontbreken van motivering van de litigieuze beschikking wanprestatie oplevert, waarvoor het Europese Parlement aansprakelijk is en dat, daar de beëindiging van het contract definitief is geworden, deze verplichting zich oplost in een verplichting tot betaling van schadevergoeding, zulks overeenkomstig de rechtspraak van het Hof.

Ten aanzien van het bedrag van de gevraagde vergoeding stelt verzoekster dat zij er weliswaar in geslaagd is na talloze moeilijkheden een nieuwe betrekking te vinden, doch dat bij de waardering van de schade rekening moet worden gehouden met het geleden verlies van materiële aard en met de zorgen en moeilijkheden welke voortvloeiden uit de zeer onzekere toestand waarin zij door de schuld van de administratie was komen te verkeren.

Zij stelt ten slotte dat weliswaar de schade in het bij de Luxemburgse Rechtbank van arbitrage ingediende rekest op B.fr. 500 en niet op B.fr. 60.000 was geschat, doch zulks daardoor wordt verklaard dat zij zich had moeten beperken tot de bij de Luxemburgse wet vastgestelde schadevergoeding. Verzoekster concludeert ter zake, dat het Hof het bedoelde bedrag *ex aequo et bono* zal dienen vast te stellen.

Verweerder antwoordt in de eerste plaats, dat het zgn. „stelsel van Brussel”, dat vanaf de oprichting van het Europese Parlement op 19 maart 1958 werd toegepast op de ambtenaren die werden aangesteld voor de totstandkoming van het Personeelsstatuut bedoeld in de artikelen 212 van het Verdrag E.E.G. en 186 van het Verdrag E.G.A., uit fragmentarische gebruiken en beslissingen bestaat. Dit stelsel is voortgekomen uit de beraadslagingen van het „Intercommunautaire Administratieve Comité” dat nimmer een officiële status heeft bezeten; elke Instelling heeft te eigen behoefte de beraadslagingen van het Comité verwerkt in de vorm van mededelingen en instructies, die soms niet meer waren dan gebruiken, en slechts bij wijze van uitzondering in de vorm van reglementen. Onder deze omstandigheden is de aanstelling van de ambtenaren op niets anders gebaseerd dan een aanstellingsbrief, die met opzet slechts een losse band scheidt tussen deze ambtenaren en de Instelling. In plaats van het contract van beperkte duur waarop de artikelen 246, lid 3, van het Verdrag E.E.G. en 214, lid 3, van het Verdrag E.G.A. doelen, gold een dusdanige regeling, dat de aanstelling van de ambtenaren wederzijds en te allen tijde opzegbaar was met inachtneming van een termijn van een maand. In zijn arresten van 15 juli en 16 december 1960 heeft het Hof reeds beslist, dat in dit geval geen beroep kon worden gedaan op de theorie van een prestatutair contract die

voor de vroegere contracten van de E.G.K.S. was opgesteld. Weliswaar dient, aldus verweerder, voor een ambtenaar die in vaste dienst is of althans duurzaam zo niet permanent is aangesteld, het ontslag te worden gemotiveerd en te berusten op gronden aan het openbaar belang ontleend doch het is evenzeer waar dat een dergelijke motivering niet vereist is in het geval van een ambtenaar die een proeftijd doorloopt doch nog geen aanstelling heeft verkregen, zelfs niet als hulpkracht. Aan het einde van de proeftijd moet de Instelling-werkgever op grond van de technische en menselijke kwaliteiten van de werknemer beoordelen of laatstgenoemde duurzaam kan worden aangesteld. Een dergelijk oordeel moet noodzakelijkerwijs van algemene aard zijn en is aan geen enkel toezicht onderworpen, daar de Instelling waar de proeftijd wordt doorlopen geheel vrij is in de beoordeling van de resultaten daarvan. De ambtenaar heeft, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof in de zaak 10-55, in dit verband alleen het recht te verlangen, dat hij gedurende de proeftijd in staat wordt gesteld blijkt te geven van zijn bekwaamheden.

Verzoekster bevond zich – aldus verweerder – in het geval dat zij op proef was aangesteld. De proeftijd en de verlenging daarvan ten gevolge van de afwezigheid van betrokkene wegens ziekte moesten de administratie juist in staat stellen te beoordelen of de technische kennis en het algemene gedrag van verzoekster van dien aard waren dat zij in dienst kon blijven. Onder deze omstandigheden behoeft de litigieuze ontslagbeschikking niet met redenen te zijn omkleed en kon verzoekster geen aanspraak maken op betaling van schadevergoeding wegens wanprestatie van het Parlement.

Wat het beloop van deze vergoeding betreft stelt verweerder in de eerste plaats, dat verzoekster niet het bewijs heeft geleverd van een bepaalde of bepaalbare schade, zodat haar vordering zou neerkomen op de veroordeling van verweerder tot betaling van een gerechtelijke boete en in de tweede plaats dat het gevorderde bedrag tussen juli 1959 – d.w.z. vanaf de instelling van de vordering bij de Rechtbank van arbitrage van het kanton Luxemburg – en de datum van indiening van het onderhavige beroep is gestegen van B.fr. 500 tot B.fr. 60.000.

B) Wat de tweede grief betreft voert *verzoekster* aan, dat het Verdrag voor de aanstelling van ambtenaren gedurende de prestatuaire periode geen contracten van onbeperkte duur kent zoals het litigieuze contract en dat bijgevolg in dit verband de algemene rechtsbeginselen dienen te worden toegepast welke hun neerslag hebben gevonden in de nationale wetgevingen. Daar het doel van de opzegtermijn is, dat de ontslagen ambtenaar in staat wordt gesteld een nieuwe betrekking te vinden die aan zijn bekwaamheden is aangepast en min of meer gelijkwaardig is aan de betrekking waaruit hij is ontslagen, is een opzegtermijn van drie maanden redelijk te achten, zodat het Europese Parlement dient te worden veroordeeld tot uitbetaling aan *verzoekster* van een ontslagvergoeding ten bedrage van de bezoldiging berekend over een periode van drie maanden.

Verweerder is daarentegen van mening dat wat dit punt betreft dient te worden uitgegaan van de aanstellingsbrief, waarin uitdrukkelijk een opzegtermijn van een maand is voorgeschreven. Hij is van mening dat deze termijn redelijk is daar het een aanstelling op proef betreft en wijst er op dat *verzoekster* ermede heeft ingestemd. Bovendien, aldus *verweerder*, hebben de Instellingen van de Verdragen van Rome en de Commissie van Voorzitters van de E.G.K.S. met opzet besloten tot toepassing van het „stelsel van Brussel”, dat wordt gekenmerkt door een onbeperkte duur van de contracten en door een korte opzegtermijn. De verantwoordelijke instanties hebben willen vermijden dat de tijdens de prestatuaire periode aangestelde ambtenaren zich er van verzekerd zouden voelen, dat later het Personeelsstatuut bedoeld in de Verdragen van Rome op hen zou worden toegepast. Bijgevolg, zo concludeert *verweerder*, dient de door *verzoekster* gevorderde vergoeding haar niet te worden toegerekend.

C) Ten aanzien van de derde grief ten slotte merkt *verzoekster* op dat de litigieuze ontslagbeschikking niet gerechtvaardigd is gezien de resultaten van de proeftijd die zij, blijkens de dienstnota's van 29 juni en 3 juli 1959, ten genoegen van de bevoegde autoriteiten heeft volbracht.

Zij wijst er bovendien op dat zij in casu binnen de gestelde termijn heeft voldaan aan de drie voorwaarden die nodig waren voor het verkrijgen van de installatievergoeding, namelijk:

- gunstig stagerapport ,
- gunstige uitslag van het medische onderzoek,
- bewijs van installatie,

en dat zij bijgevolg recht heeft op uitbetaling van deze vergoeding. Overigens - vervolgt verzoekster in de conclusie van repliek - dient te worden opgemerkt dat de beslissing omtrent deze vergoeding afhangt van de beslissing omtrent de niet gemotiveerde ontslagbeschikking, daar het in wezen gaat om de vraag of verweerder het recht heeft om - gelijk hij stelt - vrijelijk en willekeurig, en zonder opgaaf van redenen, te oordelen over een proeftijd die zeer wel achterwege kan blijven indien deze niet als grondslag dient voor een beslissing over de vraag of de ambtenaar zal worden ontslagen of in dienst worden gehouden.

Verweerder antwoordt dat aan de drie bovengenoemde voorwaarden in casu niet geheel is voldaan, daar de administratie de proeftijd ongunstig heeft beoordeeld en dit oordeel niet kan worden aangevochten, ook al zouden de nota's van 29 juni en 3 juli 1959 uit een strikt zakelijk oogpunt niet volkomen ongunstig zijn voor verzoekster. Voorts voert verweerder aan, dat de installatievergoeding alleen kan worden uitgekeerd aan een ambtenaar die feitelijk in dienst is van het Parlement; verzoekster is evenwel aan het eind van de proeftijd niet op contract aangesteld.

IV - Procedure

Overwegende dat de procedure een regelmatig verloop heeft gehad;

dat verzoekster op 7 december 1960 ter griffie een rekest heeft ingediend tot het verkrijgen van vergunning om kosteloos te procederen;

dat deze vergunning aan verzoekster is verleend bij beschikking van de Tweede Kamer van het Hof dd. 16 februari 1961;

dat het Hof de onderhavige zaak op 11 oktober 1961 naar de Eerste Kamer heeft verwezen, met dien verstande dat de rechter R. Rossi als rapporteur met de zaak bleef belast;

dat de Eerste Kamer op 10 november 1961, op grond van het rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten aan partijen een aantal vragen te stellen;

dat de antwoorden op deze vragen door verzoekster en verweerder zijn ingediend op respectievelijk 22 november en 1 december 1961;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1) Overwegende dat het Europese Parlement een van de instellingen is welke de drie Europese Gemeenschappen gemeen hebben en waarop derhalve de drie Verdragen gelijkelijk van toepassing zijn;

dat het Europese Parlement evenwel ten aanzien van de voorschriften, geldende voor de ambtenaren die zijn aangesteld na het tijdstip waarop het Europese Parlement in de plaats is getreden van de vroegere Gemeenschappelijke Vergadering en vóór de inwerking-treding van het Personeelsstatuut bedoeld in artikel 212 van het Verdrag E.E.G. en artikel 186 van het Verdrag E.G.A., het zgn. „stelsel van Brussel”, voortvloeiend uit de beide Verdragen van Rome, heeft toegepast;

dat bijgevolg de bevoegdheid van het Hof uitsluitend dient te worden beoordeeld aan de hand van de bepalingen van genoemde Verdragen;

dat op grond van deze bepalingen en van de beginselen vervat in de arresten van het Hof in de gevoegde zaken 43, 45 en 48-59 en in de zaak 44-59, deze bevoegdheid berust op de artikelen 179 van het Verdrag E.E.G. en 152 van het Verdrag E.G.A., welke als volgt luiden: „Het Hof van Justitie is bevoegd, uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden, binnen de grenzen en onder de voorwaarden vastgesteld in het Statuut of voortvloeiende uit de regeling welke voor hen toepasselijk is”;

dat het Hof derhalve bevoegd is van de onderhavige zaak kennis te nemen;

2) Overwegende dat verzoekster concludeert tot nietigverklaring van de ontslagbeschikking en tot veroordeling van het Parlement, aan verzoekster te betalen: a) een bedrag ad B.fr. 60.000 ter zake van onstoffelijke schade; b) de installatievergoeding; c) een vergoeding wegens ontslag gelijk aan de bezoldiging berekend over een periode van drie maanden;

dat verzoekster ten aanzien van de conclusie tot nietigverklaring in het verzoekschrift heeft gesteld:

„Overwegende dat het ontbreken van motivering wanprestatie van de zijde van het Europese Parlement oplevert, waarvoor dit aansprakelijk is; dat, daar de beëindiging van de rechtsverhouding definitief is geworden, de verplichting van het Parlement zich oplost in een verplichting tot betaling van schadevergoeding”;

dat uit deze woorden volgt, dat met bedoelde conclusie in feite slechts wordt beoogd vergoeding te verkrijgen voor de door verzoekster geleden onstoffelijke schade;

dat bijgevolg de vraag of het beroep ontvankelijk is in verband met de inachtneming van procestermijnen uitsluitend moet worden beoordeeld als gold het een beroep tot schadevergoeding wegens wanprestatie;

dat noch in het Verdrag E.E.G. noch in het Verdrag E.G.A. een termijn is voorgeschreven voor de indiening van dergelijke beroepen;

dat in het bijzonder de in de artikelen 43 van het Statuut van het Hof E.E.G. en 44 van het Statuut van het Hof E.G.A. bedoelde termijnen in casu niet van toepassing zijn, reeds op de enkele grond dat deze artikelen handelen over niet-contractuele aansprakelijkheid;

dat, nu wettelijke voorschriften ontbreken en er geen grond is voor de conclusie dat de aarzeling van verzoekster om zich tot het

Hof te wenden moet worden uitgelegd als het doen van afstand van haar vorderingsrecht, kan worden geconcludeerd dat het onderhavige beroep uit het oogpunt van de inachtneming van procestermijnen ontvankelijk is;

Ten principale

TEN AANZIEN VAN DE ONGELDIGHEID VAN DE ONTSLAGBESCHIKKING

1) Overwegende dat verweerder stelt dat de ontslagbeschikking is genomen na afloop van de proeftijd waaraan verzoekster was onderworpen;

dat bijgevolg in de eerste plaats de vraag rijst of op grond van het litigieuze contract een proeftijd moest worden doorlopen;

dat de aanstellingsbrief geen melding maakt van een stageperiode; dat de volbrenging van een proeftijd in casu van geen enkel nut schijnt daar, aangezien het litigieuze contract van onbepaalde duur was en wederzijds kon worden opgezegd met inachtneming van een termijn van een maand, de administratie reeds tijdens de eerste maand vrij was het dienstverband met verzoekster te beëindigen zo zij van mening was dat verzoekster de haar verstrekte opdrachten niet op bevredigende wijze uitvoerde;

dat verweerder niettemin stelt dat de vervulling van een proeftijd in casu in overeenstemming was met de bij het Europese Parlement heersende gebruiken;

dat verzoekster op dit punt verweerder niet tegenspreekt; dat zij niet ontkent, met haar aanstellingsbrief tevens een exemplaar te hebben ontvangen van het document A.P.E. 926 dat handelt over de terugbetaling van verhuiskosten en over de installatievergoeding en dat bepaalt dat deze vergoedingen kunnen worden toegekend aan de ambtenaren die „sedert ten minste twee maanden in het bezit zijn van een aanstellingsbrief „type Brussel” en over wie een gunstig stagerapport is opgemaakt”;

dat zij evenmin ontkent, de mededeling No. 59-13 dd. 12 maart 1959 te hebben ontvangen, waarbij is bepaald dat een gunstig stage-rapport is vereist om aanspraak te kunnen maken op de installatie-vergoeding;

dat derhalve als bewezen kan worden aangenomen dat de contractuele rechtsverhouding tussen verzoekster en het Europese Parlement een proeftijd omvatte;

Overwegende dat verweerder op de tweede van de voor het begin van de mondelinge behandeling door het Hof gestelde vragen heeft geantwoord dat een dergelijke proeftijd „normaliter” twee maanden duurde, zonder daarbij aan te geven hoe lang in feite de stage duurde die verzoekster diende te doorlopen;

dat evenwel uit het feit dat verzoekster is aangesteld bij brief dd. 11 maart 1959 en is ontslagen bij brief dd. 3 juli 1959, voortvloeit dat, indien rekening wordt gehouden met een tweemaal verleend ziekteverlof van in totaal 22 dagen, verweerder de proeftijd drie maanden na de datum van de aanstellingsbrief heeft beëindigd;

dat verzoekster in haar rekest tot het verlenen van kosteloze rechtsbijstand stelt, dat het contract niet is „opgezegd voor 11 juni 1959, einde van de stageperiode”; dat zij derhalve erkent dat haar proeftijd drie maanden na de datum van aanstelling ten einde liep;

dat verzoekster weliswaar geen melding maakt van bovengenoemd, tweemaal verleend ziekteverlof, doch niet ontkent dit te hebben genoten;

dat bijgevolg dient te worden aangenomen dat in casu een proeftijd van drie maanden gold;

2) Overwegende dat verzoekster stelt dat de ontslagbeschikking niet met redenen is omkleed en dat, gezien de door de verantwoordelijke instanties van het Parlement opgestelde dienstnota's met betrekking tot haar proeftijd, deze beschikking onwettig is; dat volgens verzoekster deze omstandigheid wanprestatie van de zijde van verweerder oplevert, waarvoor deze aansprakelijk is;

dat verweerder daarentegen stelt dat de administratie in haar beoordeling van de proeftijd geheel vrij is en derhalve niet is gehouden een ontslagbeschikking, welke aan het eind van deze termijn wordt genomen, te motiveren;

dat hij voorts stelt dat een dergelijke verplichting zowel voor de administratie als voor de ambtenaar schadelijke gevolgen zou hebben, daar eerstgenoemde dan eventueel gedwongen zou worden gegevens bekend te maken die onaangenaam zouden zijn voor de ambtenaar;

Overwegende dat, gelijk het Hof in de gevoegde zaken 43, 45 en 48-59 en in de zaak 44-59 heeft beslist, het optreden van de overheid, zowel op administratief als op contractueel gebied, steeds moet zijn gegrond op het openbaar belang; dat bijgevolg een ontslag alleen mag worden verleend met uitsluiting van elke willekeur en om redenen van dienstbelang;

dat dit vereiste de rechtsverhouding tussen de administratie en haar ambtenaren beheerst vanaf het tijdstip dat deze tot stand komt;

dat bijgevolg, zonder dat in casu antwoord behoeft te worden gegeven op de vraag of een ontslagbeschikking aan het einde van de proeftijd die een volgens het stelsel van Brussel aangestelde ambtenaar heeft doorlopen, de redenen dient te bevatten waarop het ontslag berust, behoort te worden aangenomen dat een dergelijke beschikking niettemin op rechtsgeldige gronden moet zijn gebaseerd;

dat betrokkene gedurende de eerste maanden, die overeenkomen met de proeftijd, in staat moet worden gesteld zijn bekwaamheden te tonen; dat de administratie na afloop van deze periode aan de hand van de ambtelijke en menselijke eigenschappen van betrokkene dient te beoordelen of deze de vereiste bekwaamheden bezit;

Overwegende dat verweerder in casu twee dienstnota's heeft overgelegd dd. 29 juni en 3 juli 1959, respectievelijk afkomstig van Liliana Moggio, rechtstreekse chef van onderzoekster, en van Emile Neujean, Directeur van Algemene Diensten;

dat de nota van Liliana Moggio een gunstige beoordeling van de door verzoekster volbrachte proeftijd bevat, terwijl Neujean voornoemd stelt dat „het oordeel van de zijde van Algemene Diensten niet ongunstig kan luiden”;

dat de eerste nota niet alleen de technische, doch ook de menselijke kwaliteiten van verzoekster vermeldt door te wijzen op haar goede wil en haar wens zich nuttig te maken, zijnde dit „zeer belangrijke eigenschappen om een goede samenwerking op te bouwen en te handhaven”;

dat bijgevolg niet kan worden ontkend dat genoemde nota's in hun geheel een algemene beoordeling bevatten omtrent de ambtelijke kwaliteiten van verzoekster aan het einde van de proeftijd; dat deze beoordeling gelijk staat met een stagerapport;

Overwegende dat verweerder daarentegen stelt dat de nota van de Directeur van Algemene Diensten, welke berust op die van de rechtstreekse chef van verzoekster, niet mag worden gelijkgesteld met het stagerapport bedoeld in de voornoemde mededeling 59-13;

dat hij daartoe aanvoert dat het hier een nota van technische aard betreft, daar het werkelijke stagerapport alleen kan worden opgesteld door de Secretaris-Generaal en dat, daar de Secretaris-Generaal geen rapport aan zichzelf kan uitbrengen, de ontslagbeschikking, hoewel niet met redenen omkleed, moet worden geacht gelijk te staan met het bewuste rapport;

dat ter zake evenwel dient te worden opgemerkt dat een stagerapport gewoonlijk wordt opgesteld door het hoofd van de dienst waar de betrokkene werkzaam is, in casu de Directeur van Algemene Diensten waaronder de dienst ressorteerde waarbij verzoekster was aangesteld;

dat het rapport van de Directeur van Algemene Diensten een voor verzoekster gunstige beoordeling bevat;

dat niet betwistbaar is dat het tot aanstelling bevoegde gezag steeds de vrijheid heeft, zijn goedkeuring aan het door de verantwoordelijke instanties opgestelde stagerapport te onthouden; dat evenwel, gelijk het Hof zojuist heeft vastgesteld, een ontslagbeschikking op rechtsgeldige gronden dient te zijn gebaseerd; dat deze verplichting nog strenger dient te worden uitgelegd indien de ontslagbeschikking in kennelijke tegenspraak is met de door de verantwoordelijke autoriteiten opgestelde beoordeling;

dat in casu deze tegenspraak – gevoegd bij de woorden in de nota van Neujean voornoemd blijkens welke „het oordeel niet ongunstig kan luiden”, welke woorden schijnen aan te geven dat een dergelijk oordeel wellicht op hoger niveau werd verwacht – een begin van bewijs oplevert voor de stelling dat het ontslag berustte op gronden die niet rechtsgeldig waren;

dat verweerder geen tegenbewijs heeft geleverd, hoewel dit op zijn weg had gelegen; dat hij evenmin, noch in schriftelijke stukken, noch bij de mondelinge behandeling, enigerlei verklaring heeft gegeven voor bedoelde tegenspraak;

dat het Hof bijgevolg moet vaststellen dat rechtens niet naar behoren is bewezen dat de aangevochten beschikking op een rechtsgeldige grond berust;

Overwegende dat verzoekster tengevolge hiervan onstoffelijke schade heeft geleden waarvoor het Europese Parlement op grond van de tussen partijen bestaande rechtsverhouding aansprakelijk is;

dat daarbij rekening moet worden gehouden met de omstandigheid, dat de beëindiging van het contract definitief is geworden en dat de verplichting van verweerder zich oplost in een verplichting tot betaling van schadevergoeding;

dat het Hof in de omstandigheden van het onderhavige geval aanleiding vindt, het bedrag van de schadevergoeding *ex aequo et bono* vast te stellen op B.fr. 40.000;

TEN AANZIEN VAN DE INSTALLATIEVERGOEDING

Overwegende dat in de mededeling 59-13 van het Europese Parlement dd. 12 maart 1959 is bepaald, dat de installatievergoeding verschuldigd is indien aan de volgende voorwaarden is voldaan: a) gunstig stagerapport; b) gunstige uitslag van het medische onderzoek; c) bewijs van installatie;

dat, wat de voorwaarde van het gunstige stagerapport betreft, de bepalingen dienaangaande aldus dienen te worden uitgelegd, dat niet alleen een gunstig stagerapport moet zijn uitgebracht, doch dat ook aan het einde van de proeftijd geen ontslagbeschikking mag zijn genomen; dat er immers alleen dan aanleiding toe is dat de ambtenaar zich vestigt ter plaatse van de zetel van de Instelling en de daaruit voortvloeiende vergoeding ontvangt, indien hij na de proeftijd in dienst blijft;

dat in het onderhavige geval evenwel de ontslagbeschikking ongeldig is daar zij niet op rechtsgeldige gronden berust; dat op een dergelijke beschikking derhalve geen beroep mag worden gedaan om betaling van de installatievergoeding te weigeren;

dat tussen partijen vaststaat dat een medisch onderzoek met gunstige uitslag heeft plaatsgehad;

dat, wat de derde voorwaarde betreft, verweerder bij de mondelinge behandeling heeft verklaard dat verzoekster aan het Europese Parlement een huurcontract heeft overgelegd, op 8 mei 1959 te Luxemburg aangegaan voor de tijd van een jaar; dat het feit dat dit contract voor het einde van de proeftijd is gesloten slechts betekent dat verzoekster een zeker risico heeft aanvaard; dat onder deze omstandigheden het bestaan van dit contract erop wijst dat verzoekster bij het einde van haar proeftijd kon bewijzen dat zij zich te Luxemburg had gevestigd;

dat mitsdien, nu aan alle drie de genoemde voorwaarden is voldaan, verzoekster recht heeft op de installatievergoeding;

TEN AANZIEN VAN DE VERGOEDING WEGENS ONTSLAG

Overwegende dat verzoekster stelt dat de opzegtermijn van een maand, die bij haar ontslag in acht is genomen, kennelijk onvol-

doende is en dat in dit verband de algemene rechtsbeginselen dienen te worden toegepast welke hun neerslag hebben gevonden in de nationale wetgevingen; dat in dit verband een opzegtermijn van drie maanden redelijk schijnt; dat verzoekster bijgevolg van mening is, dat het Europese Parlement moet worden veroordeeld haar een ontslagvergoeding uit te betalen ten bedrage van de bezoldiging berekend over een periode van drie maanden;

dat in het onderhavige geval de opzegtermijn van een maand een contractuele clausule is in de aanstellingsbrief waarmede verzoekster heeft ingestemd;

dat partijen hieraan derhalve zijn gebonden, tenzij het Hof mocht vaststellen dat de clausule kennelijk onjuist of onbillijk is of dat verzoekster er niet vrijelijk mede heeft ingestemd;

dat het Hof ten aanzien van het eerste punt niet van oordeel is dat een zodanige opzegtermijn kennelijk onjuist of onbillijk is, daar het hier een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur betreft, welke te allen tijde over en weer opzegbaar was;

dat voor wat betreft het tweede punt verzoekster zelf niet heeft gesteld dat zij onder morele druk heeft gestaan toen zij instemde met de opzegtermijn van een maand;

dat bijgevolg de conclusies van verzoekster op dit punt niet gegrond zijn;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoekster op de voornaamste punten van het geschil in het gelijk is gesteld;

dat verweerder in de kosten dient te worden veroordeeld op grond van artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.E.G. en het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.A.;

Gelet op de artikelen 179, 212, 215, lid 1, en 246, lid 3, van het Verdrag E.E.G. en de artikelen 152, 186, 188, lid 1, en 214, lid 3, van het Verdrag E.G.A.;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE, EERSTE KAMER,

Rechtdoende,

Verklaart het onderhavige beroep tot schadevergoeding ontvankelijk;

Veroordeelt het Europese Parlement aan Leda De Bruyn uit te keren een bedrag ad B.fr. 40.000;

Veroordeelt het Europese Parlement aan Leda De Bruyn uit te keren het haar toekomstige bedrag van de installatievergoeding;

Veroordeelt het Europese Parlement in de proceskosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op een maart negentienhonderdtweeënzestig.

O. RIESE

L. DELVAUX

R. ROSSI

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op een maart negentienhonderdtweeënzestig.

De Griffier,

A. VAN HOUTTE

De President van de Eerste Kamer,

O. RIESE